

... alebo o tom, že to, čo považujeme za „vieru“ je často jej presný opak!

Rôzne formy vety „Modlil som sa... tak strašne som veril... a Boh ma nevypočul!“ ste už isto počuli nie raz. Aj my sami máme často pocit, že sa modlíme s takou veľkou vierou – a Boh predsa sľubuje, že „dostanete všetko, o čo budete s vierou prosiť v modlitbe“ (Mt 21,22 SSV) – a nedostali sme! Prečo? V čom je problém? V Bohu? Mnohí si myslia, že hej. Po takejto skúsenosti zanechávajú vieru v Boha i život s Bohom, zanevrú na Neho.

Ak sa ale pozornejšie na túto našu vieru pozrieme, zistíme zaujímavú vec: V čo vlastne zvyčajne pri „modlitbe s vierou“ veríme?

Najčastejšie veríme vo vieru, v našu vlastnú vieru a jej moc. Viera nám pod vplyvom slov Písma pripadá akoby nejaká „páka na Boha“, takmer až „donucovací prostriedok“, ktorému ani Boh neodolá a ktorá nám dáva akoby magickú moc nad Bohom. Tak o viere píše protestantský kazateľ Lester Sumrall: „[človek] musí mať víru, aby prikázal Boží moci. ... Až do dnešného dne zústať víra najväčším zdrojom energie dostupným ľudstvu... Požehnaní prichádzajú, keď v sobe uvoľníš niečo, čo je živou dynamickou mocí a silou. To niečo je víra. Víra je sila, ktorá žije v tobě.“

Môže to byť viera vo vrúcnosť našej modlitby – v silu emócií, napätie až akýsi krč, ktorý zvierá naše telo i hrdlo, v slzy, ktoré prelievame – akoby to bola nejaká sila, ktorá na Boha tlačí až Ho nakoniec pretlačí a On dojatý kapituluje a našu prosbu splní.

Môže to byť viera v seba – JA sa modlím k Bohu a JA verím Bohu takým spôsobom, že MŇA Boh určite vypočuje – obzvlášť ak si myslím, že JA mám od Boha nejaký ten dar čohokoľvek, alebo že JA si pre niečo (zbožný život, nábožnosť, zásluhy, prácu v cirkvi, úrad,...) zasluhujem (a nárokujem), aby ma Boh vypočul.

Môže to byť viera v modlitbu – modlím sa predsa tú prisľúbeniami obdarenú modlitbu, tú mocnú, správnu, odovzdanú svätcom, anjelom či dokonca samou Najsvätejšou Pannou. Táto modlitba predsa nemôže zlyhať!

Môže to byť viera v tie správne slová, ktorými sa Bohu akoby zalíškam, dojemom ho – a On potom vykoná, o čo Ho prosím.

Môže to byť viera v posvätné predmety – ktoré sa tak stávajú v našich očiach akoby magickými predmetmi, cez ktoré získavam moc presadiť si u Boha niečo svoje.

Môže to byť viera v oprávnenosť prosby – Pane, Bože, ide predsa o niečo tak vážne, tak naliehavé, že to proste nemôžeš nevypočuť! Toto proste vypočuť musíš!

Môže to byť viera v naše manipulatívne vydieranie Boha a našu výrečnosť, keď pred Bohom tak dokonale obhajujeme oprávnenosť našej prosby a nutnosť jej vypočutia Bohom, že ani Boh neostane nič iné, než ju vypočuť, inak by sám seba zahanbil a pošpinil! Pripomenuli sme Mu predsa všetky Jeho záväzky a prisľuby z Písma – tak už nemôže cúvnuť. Nemôže sám seba zhodiť a preto Mu neostane nič iné, než nás vypočuť.

Alebo je to viera v našu vytrvalosť – keď sa proste za niečo modlíme tak dlho a toľko veľa, že nakoniec sa už predsa ten Boh musí nad nami nejako zľutovať a vypočuť nás!

Alebo to môže byť viera v človeka – keď požiadame, aby sa za naše potreby modlil niekto, o kom si myslíme, že má u Boha lepšiu protekciu a že teda jeho Pán Boh vypočuje skúr ako nás.

Viera v Boha – je tam? Ak sa nad tým pozorne zamyslíte, dôjdete k prekvapivému záveru: Nie. Nie je. Všetky tieto postoje majú vo svojom pozadí hlbokú nedôveru v Boha. Presvedčenie, že Boh je akoby nejaký skúpy Starec, ktorý len neochotne a nerád pohne prstom pre človeka a vydá niečo zo svojej božskej moci. Preto si na Neho musíme nájsť nejaké páky... protekcie... spôsob, cestič-

ku, ako sa Mu dostať na kobyľku a ako z Neho vymámiť to, čo chceme my.

Skutočná viera je ale viera v dobrotu Boha, ktorý je Otcom, ako vraví aj Ježiš: „Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je na nebesiach, dobré veci tým, čo ho prosia.“ (Mt 7,11 SSV) Boh nepotrebuje prehovárať, nie sú potrebné páky ani amulety ani nič podobné. Boh je Otec, ktorý s radosťou plní prosby svojich detí, ktoré Mu veria ako Otcovi!

Prosby a modlitby týchto ľudí sú potom neskutočne jednoduché – tak jednoduché, ako len prosba dieťaťa k svojmu Otcovi môže byť: Ježiš pri vzkriesení Lazára: „Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul.“<sup>42</sup> A ja som vedel, že ma vždy počuješ, ale hovorím to kvôli ľudu, čo tu stojí, aby uverili, že si ma ty poslal.“ (Jn 11,41-42 SSV)

Peter pri uzdravení chromého: „Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám: V mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a chod!“ (Sk 3,6 SSV)

Pavol pri uzdravení chromého v Lystre: „povedal veľkým hlasom: "Postav sa rovno na nohy!" A on vyskočil a chodil.“ (Sk 14,10 SSV)

Sv. František z Pauly: „Zdá se, jako by měl naprostou nadvládu nad přírodou stejně jako sám Kristus. Když František vydal rozkaz: „ve jménu dobrodiní“, okamžitě ho poslechla země, oheň, voda, choroba i smrt. Kupříkladu zrušil zemskou gravitaci, aby dokázal pohnout s obrovskými balvany. Procházel ohněm a přenášel v dlaních žhavé uhlí, aniž by se popálil. Stačilo slovo a řeky proudily jinak. Uzdravoval slepce. Probouzel mrtvé. A to opakovaně.“ (Ghezzi Bert)

p. Emiliano Tardiff pri uzdravení hluchej ženy a matky: „Pane, uzdrav ju; ale prosím ťa, rýchle, lebo mám ešte veľa práce.“

Rozkošné, že?

Za všetkými týmito prosbami je len jeden jediný druh viery: viera v Dobrého Otca, ktorý nás miluje, počuje a dychtí vylievať na svet prúdy svojej moci a záplavy svojich darov! Tak, ako to povedal sám Syn Ježiš Kristus: „Keď sa modlíte, nehovorte veľa ako pohania. Myslia si, že budú vypočutí pre svoju mnohovravnosť.“<sup>8</sup> Nenapodobňujte ich; veď váš Otec vie, čo potrebujete, prv, ako by ste ho prosili.“ (Mt 6,7-8 SSV)

A ešte jeden znak tam je: Láska. Nie je tam žiadne „JA“: JA sa modlím, aby Boh MNE dal to, o čo JA prosím, pre MOJU vieru a MOJU nábožnosť, takže MŇA vypočuje. Je tam len veľké láskyplné TY: Otče, pozri na Lazára v Hrobe... na toho chromého muža... na týchto lopotiacich sa ľudí... na túto trpiacu hluchú ženu... Pane, uzdrav ICH, pomôž IM!

Aj táto láska je prejavom viery – totiž onej *apatheie*, kedy pre seba nechceme nič a ani nám nezíde na um uvažovať o sebe a vo vzťahu k sebe – veď prečo aj? Náš Otec sa o nás stará, už sa o všetko postaral a tak sme sami na seba zabudli, pretože my sami sme už vyriešená vec, uzatvorená záležitosť, uzatvorená v Otcovi a Jeho láske. A tak je celá naša myseľ upriamená už len na druhých – na tých, za ktorých prosíme, za ktorých sa modlíme.

Kde je teda problém našich modlitieb? Že sú bez lásky, bez viery, plné strachu a sebeckva – a potom sa na nich spľňa ono biblické: „Nič nemáte, lebo neprosíte.“<sup>3</sup> Prosíte, a nedostávate, lebo zle prosíte; chcete to využiť na svoje náruživosti.“ (Jak 4,2-3 SSV) Naproti tomu Písmo pravdivo ubezpečuje: „Toto je dôvera, ktorú máme k nemu, že nás počuje, keď o niečo prosíme podľa jeho vôle.“ (1 Jn 5,14 SSV)

Váš Inky